
GEORGIA SATELLITES

Dan Baird (zang/gitaar) * Rick Richards (zang/gitaar) *
Rick Price (zang/bas) * Mauro Magellan (drums)

De southern-rock & roll-formatie Georgia Satellites timert al vanaf het midden van de jaren zeventig aan de weg. De band begint als club-act in haar woonplaats Atlanta, Georgia, onder leiding van oprichter Dan Baird. Nadat de groep in de loop der jaren tot de bovenstaande line-up is gekomen, worden de Georgia Satellites in '85 ontdekt door hun latere road-manager Kevin Jennings, die hen aan een contract bij het Engelse Making Waves-label helpt. Bij deze kleine, onafhankelijke maatschappij maakt de band een jaar later de mini-elpee *Keep The Faith* en dankzij deze plaat komt men bij het grotere Elektra/Asylum Records terecht. Het eerste volwaardige album *Georgia Satellites* wordt al meteen een groot succes. Met hun eerlijke, rauwe southern boogie en rock & roll weet de band een flinke aanhang te bemachtigen en via catchy songs als *Keep Your Hands To Yourself* en *Battleship Chains* slaagt men erin om in eigen land twee dikke hits te scoren. Op de volgende elpee *Open All Night* weigert de band haar sound en stijl te veranderen en zelfs de producer (Jeff Glixman, bekend van o.a. Kansas, Gary Moore, Black Sabbath) blijft dezelfde. De nummers spreken hier echter wel iets minder tot de verbeelding en met hun repeterende songmateriaal beginnen The Georgia Satellites zelfs al iets te krijgen van een Status Quo met een zwaar zuidelijk accent.

GEORGIA SATELLITES (Elektra/Asylum '86)
OPEN ALL NIGHT (Elektra/Asylum '88)

G-FORCE

Tony Newton (zang) * Gary Moore (gitaar) * Willie Dee (bas) * Mark Nausseef (drums)

Topband geformeerd rond stergitarist Gary Moore (Skid Row, Thin Lizzy, Dr. Strangely Strange, Colosseum II). Als viermansformatie neemt G-Force een fantastische commerciële maar afwisselende hardrock-elpee op met spetterend gitaarwerk van Mister Moore. De plaat flopt echter volledig. Als solo-artiest blijkt Gary Moore daarna meer succes te hebben.

G-FORCE (Jet '80)

GILGAMESJ

Frank van Stijn (zang) * Gerrie den Hartog (gitaar) * Stanly Sanders (gitaar) * Jan Vos (bas) * Hans Laponder (drums)

De langst bestaande Nederlandse hardrockformatie is ongetwijfeld het uit Leerdam afkomstige Gilgamesj. Vanaf 1975 is men al bezig. In eerste instantie met een tegen de symfonische rock aanleunende stijl, waarin invloeden van o.m. Styx en de Scorpions doorklinken. Gaandeweg wordt de muziek echter heavier en wanneer Gilgamesj in 1982 op de verzamelelpee *Metal Clogs* haar vinyldebuut maakt (dan nog met Stanly's voorganger

Henny van Santen) klinkt de groep net zo doordacht melodieuze en heavy als bijvoorbeeld de Michael Schenker Group. Evenmin als de met fraaie gitaarlijnen opgesierde mini-elpee die twee jaar later verschijnt hebben Gilgamesj' pogingen een Nederlandse doorbraak tot gevolg. Maar de band zelf schijnt daar voor geen meter mee te zitten. Ze gaan gewoon door op de ingeslagen muzikale weg en voegen hooguit wat keyboards en een betere produktionele afwerking toe aan het demo-materiaal dat na die tijd verschijnt en levert eind 1988 een bijdrage aan de verzamelelpee *Metal In Rocks*.

TAKE ONE (Rave On '84, mini-elpee)

GILLAN

Ian Gillan (zang) * Janick Gers (gitaar) * Colin Towns (toetsen) * John McCoy (bas) * Mick Underwood (drums)

Na zijn vertrek bij Deep Purple doet Ian Gillan het eerst een tijdje rustig aan. In 1975 komt hij voor de dag met de Ian Gillan Band, waarmee hij vier elpees opneemt. Rond '77/'78 loopt die groep ten einde, maar lang zit de zanger niet stil. In de eerste maanden van 1979 stampst hij met toetsenist Colin Towns, bassist John McCoy, drummer Mick Underwood (ex-Strapps en voorheen met Ian Gillan actief in Episode Six: hij was degene die Gillan bij Deep Purple binnenloodste) en de jonge Hendrixachtige gitarist Bernie Tormé de groep Gillan uit de grond. Op Gillan's debuutelpee *Mr. Universe* profileert Ian Gillan zich weer als de ouderwetse schreeuwlelijk en maakt hij een zeer frisse indruk met zijn muziek, die vrij heavy is maar tevens melodieuze. Hoewel de plaat qua verkoop zeker geen topper is, vindt Virgin de band goed genoeg om ze langdurig onder contract te nemen. Goed genoeg is de band zeker en in het begin van de jaren tachtig bouwt de groep – mede door een intensief tourschema – een grote schare fans op in met name Engeland en Japan. Op muzikaal gebied treedt er na *Glory Road* (waar in beperkte oplage een extra elpee met tien nummers wordt bijgesloten) en *Future Shock* toch een zekere vervlakkings- en herhaling op. Na *Future Shock* houdt Tormé het voor gezien en start een solo-carrière. Zijn plaatsvervanger is de voormalige White Spirit hot-shot Janick Gers. Maar het explosieve gitaarspel van Gers kan de latere elpees, waarop de keyboards van Colin Towns een steeds prominenter plaats voor zich opeisen, niet meer redden. Gillan ziet zelf ook wel in dat de band aan populariteit inboet, en loopt enige tijd rond met het idee om de band te ontbinden. Eind '82 grijpt Gillan de stemproblemen waar hij op dat moment mee te kampen heeft – een tournee moet worden afgebroken omdat de zanger zijn stem volledig kwijt is en de strengste rust voorgeschreven krijgt – aan om het bijltje erbij neer te gooien. Later komt er nog een Japanse live-elpee uit (niet te verwarren met de *Live At Budokan*, die de Ian Gillan Band opgevoerd heeft) en in 1986 brengt Virgin een verzamelelpee op de markt met daarop de meest bekende nummers van de Ian Gillan Band en Gillan. Een verzamelaar die uitstekend weergeeft wat Ian Gillan in de periode tussen 1975 en 1982 allemaal heeft uitgespookt.